

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3139/05
16.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Vesne Popović, Jasminke Stanojević, Mirjane Grubić i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužioca "AA", vlasnika BB, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene Opštine Sremska Mitrovica, koju zastupa Opštinski javni pravobranilac sa sedištem u Sremskoj Mitrovici, radi duga, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici Gž.311/2004 od 18.3.2004. godine, u sednici održanoj 16.3.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao NEOSNOVANA revizija tužene izjavljena protiv presude Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici Gž. 311/2004 od 18.3.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Sremskoj Mitrovici P.235/03 od 9.12.2003. godine: stavom prvim izreke obavezana je tužena da tužiocu na ime duga isplati 65.429,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 21.11.1996. godine do isplate; stavom drugim izreke obavezana je tužena da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka od 46.200,00 dinara; stavom trećim izreke odbijen je zahtev tužene za naknadu troškova parničnog postupka.

Presudom Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici Gž.311/2004 od 18.3.2004. godine: stavom prvim izreke odbijena je žalba tužene i potvrđena prvostepena presuda u stavu prvom izreke; stavom drugim izreke ukinuta je prvostepena presuda u delu kojim je odlučeno o troškovima parničnog postupka i u tom delu predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Protiv pravosnažne presude donete u drugom stepenu tužena je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. Zakona o parničnom postupku ("Službeni list SFRJ" br. 4/77..."Službeni list SRJ" br. 3/02), koji se u postupku po reviziji u ovoj parnici primenjuje na osnovu člana 491. stav 4. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" br. 125/04), Vrhovni sud Srbije je našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda iz člana 354. stav 2. tačka 11. Zakona o parničnom postupku, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a ni druge bitne povrede zbog kojih se revizija može izjaviti na osnovu člana 385. stav 1. tač. 1. i 2. tog zakona.

Prema činjeničnom stanju na kome je zasnovana pobijana odluka tužilac je na predlog tadašnjeg načelnika društvenih delatnosti tužene VV podneo ponudu za izradu fotografija za izbegličke legitimacije. Zaključkom Izvršenog saveta tužene od 3.3.1992. godine prihvaćena je ponuda tužioca i određena naknada od 100 tadašnjih dinara po kompletu od 2 fotografije veličine 3h3,5 cm. Tužena je tužiocu u 1992. godine izvršila isplate za izrađene fotografije po 3 računa koja joj je ispostavio. Tužilac je 13.11.1996. godine dostavio račun br. 11/96 za izrađene fotografije tadašnjem povereniku za izbeglice tužene GG, koji je račun overio svojim potpisom i pečatom Izvršnog saveta tužene i lično ga odneo u Komesarijat za izbeglice u Beograd. U Komesarijatu za izbeglice su odbili da daju sredstva po tom računu, o čemu je on obavestio tužioca i predao mu da su izbeglice ubuduće dužne da same plaćaju naknadu sa izradu fotografija za izbegličke legitimacije. Navedeni račun br. 11/96 od 13.11.1996. godine tužilac je ispostavio Komesarijatu za izbeglice u Beogradu. U računu je navedeno da je urađeno 8.381 komplet fotografija po ceni od 12,00 dinara, da je tužilac zbog broja urađenih fotografija dao popust od 25%, da njegova pomoć izbeglicama iznosi 10.000,00 dinara, a potraživanje po tom računu 65.429,00 dinara, koliko je tužilac i postavio tužbeni zahtev u ovoj parnici sa zakonskom zateznom kamatom od 21.11.1996.godine, zato što je rok za plaćanje prema računu bio 8 dana od ispostavljanja računa.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja pravilno je usvojen tužbeni zahtev tužioca. Prihvatanjem ponude tužioca od strane Izvršnog saveta tužene za izradu fotografija za izbegličke legitimacije 3.3.1992. godine stranke su zaključile ugovor o delu predviđen članom 600. Zakona o obligacionim odnosima. Zaključkom, koji je tada doneo Izvršni savet tužene, regulisani su bitni elementi koje treba da sadrži ugovor o delu - obaveza tužioca da izradi fotografije i obaveza tužene da mu za to plati naknadu od 100 tadašnjih dinara po kompletu. Tužilac, kao izvođač radova, je izvršio svoju obavezu, pa je tužena, kao naručilac, obavezna da mu za to isplati naknadu.

Revizijski navodi da stranke nisu zaključile ugovor o delu zato što nisu odredile vreme u kome je tužilac obavezan da obavi posao nisu osnovani zato što na osnovu člana 607. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima vreme za

koje je izvođač posla dužan da obavi posao nije bitan uslov punovažnosti ugovora o delu. Prema toj odredbi ako vreme nije određeno, izvođač radova je dužan da obavi posao za vreme koje je razumno potrebno za takve poslove.

Ugovor o izradi fotografija za izbegličke legitimacije tužilac je zaključio sa tuženom. Posle zaključenja tog ugovora, stupio je na snagu Zakon o izbeglicama ("Službeni glasnik RS" br. 18/92). Obaveze tužene iz ugovora koji su stranke zaključile Komesarijat za izbeglice nije preuzeo, niti je sa tužiocem zaključio ugovor o izradi fotografija za izbegličke legitimacije. Zbog toga nisu osnovani revizijski navodi da tužena nije u ovoj parnici pasivno legitimisana, već Komesarijat za izbeglice.

Naknada koju tužena treba prema navedenom zaključku Izvršnog saveta tužene od 3.3.1992. godine da isplati tužiocu od 100 tadašnjih dinara je zbog hiperinflacije i uvođenja novog dinara u opticaj obezvređena. Tužena, kao ni Komesarijat za izbeglice, nisu raspolagali podacima o broju izrađenih kompleta fotografija za izbeglice. Kako je tužilac dostavio račun koji je ispostavio Komesarijatu za izbeglice, koji je prethodno overio tadašnji poverenik za izbeglice tužene, naknada koju je tužena obavezna da mu isplati pravilno je utvrđena na osnovu tog računa. Rok za isplatu je istekao 21.11.1996. godine, pa je tužiocu zbog docnje tužene pravilno od tada, a na osnovu člana 277. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, dosuđena zakonska zatezna kamata.

Samostalne zanatske radnje koje su osnovali privatni preduzetnici nemaju svojstvo pravnog lica, jer im to pravo nije priznato Zakonom o privatnim preduzetnicima ("Službeni glasnik SRS" br. 54/89..."Službeni glasnik RS" br. 53/95). Sudovi zbog toga zastarelost potraživanja tužioca pravilno nisu cenili prema članu 374. Zakona o obligacionim odnosima (koji se odnosi na zastarelost međusobnih potraživanja pravnih lica iz ugovora o prometu roba u usluga), već prema opštem roku zastarelosti od 10 godina predviđenim članom 371. tog zakona.

Na osnovu člana 393. Zakona o parničnom postupku odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz